

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 108/03-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. júna 2003 prerokoval sťažnosť K. J., bytom V. n/T., vo veci porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Co 217/01-104 z 25. septembra 2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. J. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 16. decembra 2002 doručené podanie K. J., bytom V. n/T. (ďalej len „sťažovateľka“), označené ako „Moja sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR z 12. 12. 2002“ (ďalej len „sťažnosť“), vo veci porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Co 217/01-104 z 25. septembra 2002 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) z dôvodu, že bolo rozhodnuté napriek tomu, že jej zástupca J. P., V. n/T., podaním z 22. septembra 2002 vzniesol v tejto veci námietku zaujatosti a podal trestné oznámenie pre trestný čin v ňom uvedený. Sťažovateľka žiadala napadnutý

rozsudok, ktorým bola jej žaloba o zaplataenie sumy 20 400 Sk s prísl. podaná proti odporcovi v označení Nemocnica s poliklinikou Vranov nad Topľou zamietnutá, zrušiť a uložiť krajskému súdu konať vo veci. Zároveň sťažovateľka žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50 000 Sk. Túto sťažnosť spolu so sťažovateľkou podpísal aj J. P., V. n/T.

Spolu so sťažnosťou sťažovateľka podala „námietku zaujatosti proti sudcom Ústavného súdu Slovenskej republiky v senátoch predsedu Ľ. D., predsedu J. M., predsedníčky Ľ. G. a predsedu L. M.“, žiadala ich vylúčenie „z prejednávania a rozhodovania mojej sťažnosti podľa článku 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky z 12. 12. 2002“, pretože „u uvedených sudcov je podozrenie z trestnej činnosti zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa par. 158 ods. 1 Tr. zák“, a odvolala sa na spisové značky konaní, v ktorých vo veci sťažností podaných zástupcom sťažovateľky ústavný súd rozhodoval v senátoch I. ÚS, II. ÚS, III. ÚS a IV. ÚS.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 237 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak (...) g) rozhodoval vylúčený sudca (...).

Dovolanie podľa § 237 OSP je účinným právnym prostriedkom, ktorý zákon poskytuje účastníkovi na ochranu jeho práv a právom chránených záujmov. Jeho použitie je v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ústavy a teda i podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom (pozri napr. I. ÚS 115/02). Zo sťažnosti však nevyplýva, že by sťažovateľka použila tento právny prostriedok, ktorý jej Občiansky súdny poriadok poskytuje na ochranu práva, ktorého porušenie namietala v konaní pred ústavným súdom.

Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť sťažovateľky nie je prípustná pre nevyčerpanie dostupných a účinných právnych prostriedkov ochrany základných práv a slobôd, a preto rozhodol o nej podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Na námietku zaujatosti sudcov ústavného súdu, ktorú sťažovateľka spolu s podaním predmetnej sťažnosti vzniesla, nebolo možné prihliadať ani o nej rozhodovať, pretože uvedený dôvod (odhliadnuc od jeho všeobecnosti a neurčitosti) nemôže vyvolať procesné účinky vylúčenia sudcu ústavného súdu v zmysle ustanovení § 27 a § 28 zákona o ústavnom

súde, je svojou povahou v rozpore s podstatou práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru a v konečnom dôsledku na jeho základe uplatnenú námietku zaujatosti treba považovať za zneužitie práva na sťažnosť vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2003